



Dobby zavrtěl hlavou. Pak bez jakékoli výstrahy vyskočil, začal zuřivě mlátit hlavou do okna a křičel přitom: „Ten neřád Dobby! Ten neřád Dobby!“

„Nech toho – co to děláš?“ sykl Harry, vymrštil se jako střela a posadil Dobbyho zpátky na postel. Hedvika se probudila s obzvlášť hlasitým skřekem a divoce tloukla křídly o mříže klece.

„Dobby se musel potrestat, pane,“ vysvětlil skřítek a trošinku zashňhal. „Dobby málem řekl něco špatného o své rodině, pane...“

„O *tvé* rodině?“

„O rodině kouzelníků, u které Dobby slouží, pane... Dobby je domácí skřítek – musí napořád sloužit jednomu domu a jedné rodině...“

„A oni vědí, že jsi tady?“ zeptal se Harry zvědavě.

Dobby se roztřásl.

„Ne, pane, to ne... Dobby se bude muset velice tvrdě potrestat za to, že za vámi přišel, pane. Dobby si bude muset přivřít uši do dvířek u trouby. Kdyby se to někdy dozvěděli, pane...“

„A to si nevšimnou, že sis přivřel uši do dvířek u trouby?“

„Dobby o tom pochybuje, pane. Dobby se každou chvíli musí za něco potrestat, a oni ho při tom klidně nechávají, pane. Kolikrát mu ještě uloží, aby si přidal nějaký trestík navíc...“

„Tak proč u nich zůstáváš? Proč neutečeš?“

„Domácí skřítek se musí na svobodu jedině propustit, pane. A tahle rodina Dobbyho nikdy nepropustí... Dobby bude své rodině sloužit, dokud neumře, pane...“

Harry vytřeštil oči.

„A já jsem si myslel, kdovíjak na tom nejsem špatně, když tu mám vydržet ještě čtyři týdny,“ řekl. „Když tě tak poslouchám, připadají mi Dursleyovi skoro jako lidumilové. A nemůže ti někdo pomoci? Třeba zrovna já?“

Téměř vzápětí zalitoval, že to vyslovil. Dobby znovu propukl v důkřplné kvílení.